

ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΠΑΛΗΕΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΜΑΓΕΙΕΣ

Μιχ πρωτευη μηνυσι. Το τραγικό «άνθευτεμάν» του Παρισινού έμπειρου Άγρου Σαννιν. Ή κέρινη κεικλα του μαγευ Σερέμ Δαντιέ. Μιχ μεσοιωνικη «ύπεθεσις μαγεικη». Ή ύπερυφη έργωνσις των 13. Πώς θα έδειλεφονεύντο είκοσι Γάλλοι πολιτικού, κλπ. κλπ.

Hερμηνείδες μας, την περισσότερην έβδομαύρην
μοισιεύσαν με ειδωλική σχέσινα μιά ἀρχή
φίεργη είδησα: «Ενας Ἀθηναῖος, ὁ Φ. Τ.
νης, είχε ιπτάμενη στην εισαγγελία ως πα-
τικτήν μήνυσι. Είχε καταγγείλει δηλωθῆν τή-
τονισάν του Κατία. Εὐθύμιαν, η οποία,
ἀναφέρει, τὸν ἐπισκεπτόπατέ καὶ ἐχοτόπο-
μαζὺν του. Επειδὴ διωρὶς ἔκεινος την «άτεξη»
ἡ Εὐθύμιαζε, γάρ νά τὸν ἐδίκηρη, ἔσανε
στην γινακά του Μαρία, ἀπὸ τὰ οὖτα α-
τελευταῖς ἔγινε ιστερική καὶ ἔτεστε ἄρρε-
βασειά στὸ κρεβάτι την ὀλόκληρη μῆνα.

Ο Τσιρόνης άναφέρει άκούμα στή μήνυση του, ότι στὸ ὑπέγοι τοῦ πατροῦ τοῦ βοειδῆς ἔνα δέμα πὸν περιεῖχε ὑδράγυρο, στάχτη, κον-
ζέλιον ἀπὸ τὰ φροντίστα τῆς γυναικός του ἀπό τὰ δότια ή Εὐθυμιάνη εἶχε κόπει δόλωληρα κου-
μάτια σὲ σχῆμα σταρού, κάρβονα καὶ πολυτε-
νες χλωτες... Στὴ μήνυση άναφέροταν άκούμα
ὅτι ὁ ἀδελφός τοῦ Τσιρόνη, ὅταν ἐγένετο ἐξη-
γήσεις ἀπὸ τῆς Εὐθυμιάνης καὶ αὐτὲς τὶς μαγ-
γανείες της ποὺ ἔσπανε την νύφη του, ἐγένετο τοῦ
ἀπάτησης ὅτι τὰ ἔσπανε διὰ αὐτὴν για νὰ ἐσθί-
ειβη τὸν ἀδελφό του καὶ για νὰ ειπεῖν τὴν θεούλη τῆς...

Δέν ξέρουμε τώρα πό δύνεται νέο μάτισμα από την ποτώτης μητρίδεως κι' ἀν πρόσπειται νά γίνη καυπίν "δίσκη μαργαρίτας", δημοσιότητας κατά τον Μεσαίωνα. Έχειν όμως πό δύνεται νέο διάλογο μεταξύ σατανά και "ερωτήματα μαργαρίτας" δέν πρέπει διάλογο νά προσαλογίζεται, γιατί από άπειρη παραδείγματα βλέπουμε ότι τ' απότελεσματά τους, τίς περισσότερες φορές, είναι έπαθληματικά...

Μία τέτοια παράδομα περιήτω παγκίσια ἀναστά-
τωσε τόπου τὸ καλογάρι καὶ ἀρχιθνῶς στὶς ἄρχες τοῦ
Ιουνίου, τὸ Παρισί. Μία ἡμέρα, στὸ ἀστινούσιο τηῦ
μα ποὺ βρίσκεται στὴν ἀρχὴ τοῦ βουνούβαρού τοῦ 'Α-
γίου Μιχαήλ, παρουσιάσθηκε ἔνας ἔξαλλος ἀνθρακος
μὲ τὰ μάτια γεμάτα φρέζη, μὲ τὸ πρόσωπο παραμο-
φασμένο ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τρέμοντας σπασιωδικά ἀρ-
γισε νά ἔσφρωντε;

—Μου έχουν κάνει μάγια!... Είμαι χαμένος!... Βοηθήστε με!... Σώστε με!...

Ο ἀστυνομὸς πιστεψε στὴν ἀρχὴν δῆτα εἶχε νῦ κάνην
μὲ κάτεστο τρεῖς λόγοι. Ποὺν δύως τὸν στείλει στὸ φρενο-
κουμένῳ, μέλισσε νῦ μάθῃ τὴν ἴστορία του.

Ο παράξενος ἐπισκέπτης τού, ὁ δόκιος φαινόταν
ὅτι ήταν ἀφετη εὔνοος, σωματικής ἀτάνω σὲ μᾶ-
πολιθόδου ν' ἄρχισε νὰ τοῦ λένι μὲ βραχνή κι' ἀγω-
νιώδη φωνή:

—Δέν είμαι τρελός, διτος θὰ φαντάξεστε... Αντὸ
που' έγαν νομίσα στήν αρχή, μια γρήγορα άναγκώτερη
νά παραδεχθώ τούτο δέν έχω χάσει τα λογικά μου... 'Α-
κούστε τι μόνι συμβαίνει: 'Εδώ και τρες μήνες μ'
πεποκέρθη στη Ζερού Λαντιέ, ένας γνωστός μου, διάτοις
μον ζωστούσε δέκα λίγα ίδιας πρώτακα και μον ξήτρας
την τού δώδικο μιά καινούργια προθεσμία, γιατί δέν έχει
ηρήματα νά μ' έξοφλήστη... Ο ανθρώπος αύτός με εί-
χε ξεγελάσει με τον ίδιο τρόπο όπως και οι άλλες φορές και γι'
αύτον τού άφονήθηκα κατηγορηματικό. 'Ο Ζερού Λαντιέ
τότε, με απελπιζούσα θήρα, μον φώναξε:

—Θά μετανοήσης πιεργά γι' αυτή τήν άσημη... Θù σ' έκδικηθώ!..

«Δέν έδωσα καμιά σημασία έχεινή τη στιγμή στις φοβέρες τούς γιατί νάνυμα διτί ήταν λόγια θηλυκά και τιτοτ' άλλο... Φαντάζεστε ότι μας πάντα πρόσωπο μους δεν, υπερέσα απότελεσθείσας όφες έννοιωση στην καρδιά μου ένα αρκληδό πόνο σαν να την τριμπούσα με κάτι... Σημαντικά οι πόνοι μου μεριάλωναν και είχα την έντυπησα διτί με χτυπώντας στό στήθος με μαζαρόι... Θυμηθήρα μάκρως τις ροδέρες τοι Ζεόδι Λαντιέ και, τρελλάδες από τό φόρο μου, έτρεξα νά τὸν συναντήσω στό απίτι του. 'Ο άνθρωπος αυτός κάθεται σε μιά ἀτέρατη και πάλι αύρα σοφίτα στό πεπτό πάτωμα ένος σπιτού της ὄδου Σάντης 'Αντερ-ντες'. Αρ. 'Οταν με είδε, λοιπόν, νά παρουσιάζουμε κατάχλωμας μηπορτά του, ξέστασε σ' ένα σατανικό γέλιο και μου φώνει σωραστικά:

—Τώρα πειά είνε άργα!..”Έχει μάλας άποφασιστή ή τύχη σου!.. Θά πεθάνης σε λίγο από τα μάγια μου!..

»Καὶ τὴν Ἰδιὰ στιγμὴ μοῦ ἔδειξε ἀπάνω σ' ἔνα τραπέζι, ἔνα ἄγαλμα πατάκι ἀπὸ κερί ποὺ τὸ εἶχε καρφωμένο στὸ στῆθος μὲ μιὰ μασκότ βελόνα.

—Αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι παριστάνει ἐσένα! μοῦ ἔξήργησε ὁ Ζερόμ Λαν

τιέ. Δεν μπωρείς πειά νά γιντυώσεις από τα μάρια μου... Όμως σου τρεπτήσω την καρδιά με το ίδιο μου τό χέρι, παρφύρωντας τη βελόνα εκεί, αδιστερά, στο στήθος της κέρινης κούκλας που σου μπαίζει...

» Επειτα, ξωπωτας παλ σ ενα δατανικο γελο, μ εσπρωψει και μ' εδγαλε εξω από τη σοφίτα του.

Ἐγώσα τοτε στο σπιτι μου τροφωρχατμένος απ τα λογιά του εγδυθού μου και πέμψαντες ἔκεινη τή νύχτα τις πιο φρούτες και τις πιο τραγικές όδες τῆς ζωῆς μου. Κάθε στιγμή ἐννοιωθα στής καρδιά μου δεν γίνεται καιρόλιθες και κάθιστα εβδομάδα στην παρουσίαν των σπιτών μου κόκκινα σημάδια σάν μαργαρίτες, στό μέρος ἀφριδῶν που ἐννοιώθα τους πόνους. Από κείνη τή νύχτα έχω γίνεσαι την ἱστιγιά μου καὶ ζω μὲ τὸν τρόπο διὸ της Ζερού Λαντί θὰ μον τραγική την καρδιά, ἀπό τη μάτι στηγμή δι της ἀλληλ.. Ωζ τώρα φαριθήγα νά τὸν καταγγείλω, για νά μη θιασώση περισσότερο.. Τώρα πειά άνως βλέπω το δέν μετρων ν' ἀντέξω σ' αὐτό τὸ μαρτύριο καὶ γι' αυτό ἀτίνω τη ζωή μου στά γέρια σαζ. Σώστε με!!!.. ἀπό τὰ μάργια του Ζερού Λαντιές»

Ο ἀστινόμος, ὅταν ἔμειθε δύο οὐαγμένους» ἤταν ἕνας γυνωστὸς Περιστίνης ἐπιφορος· Ὁ Ἄνω Ζαΐν, πλεύση σπλάχνη του καὶ τὴν ἴδιαν ἐξείνη ημέρα πάγια νὰ κάνῃ μιὰ ἔρευνα στὴ σορτίτα τὸν αἰγακατιστὸν Ζεφόρι Λαντιέ. Ὡς πρώτη του δουλειὰ λοιπόν, μᾶλιστικές ἔκει μέσα, ἤταν νῦν περάση τῆς λειψανούσεως στὸν ἐγκληματιστὸν μάγο καὶ νὰ βγάλει ἀπὸ τὸ στήθος τῆς κερινῆς κοινδύλως τὴν βέλκωνα ποποφοραλέσεις τοὺς πόνους στὸ στήθος τοῦ Ἅνω Ζαΐν. "Επειτα, ἔσπας μιὰ λεπτομερῆ ἔρευνα σ' ἐξείνη τὴ μαστηρώδη κατοικία του καὶ" αναστάλησε ἕνα σιωδό συγρρωματικό μαγειάς, καθὼς διάφορα ψεύματα, δεστοῖς φίλες μανδαριγόμ, ξεσούς βατόσονται, ματιούμενα κοινοῖσια, μαντηρώδη βότανα κι' ἔνα πλήνθος ἀπὸ κέρινες κοινδύλες πού

παριστάναν γηνάκες καὶ ἄνδρες...
Οὐ Ζεφόδιον Λαυτίτη, σταύρωσεν ὁ διάβολος τὸν ἀνέρα σου,
ἀναγκάστηρε νῦν θινογήη στο θήραν μάγος «εἴς ἐπαγ-
γέλλατορ» καὶ ὅτι η εἰδούστις του ήταν τὸ εγκρόφωμα μὲ
τὸ δημόσιον ή δούλοφοναν ἐνός προσωπού ἀπὸ μαρσανίων μὲ
τὸ κάρφωμα μᾶζη βελώνας στὴν παρδάλια μῆτραν
κοπιάλας που παριστάνε τὸ θιθα. Ο μάγος θινογήης
άσσων διπλανὸν τὸν τρόπο είλε προσαρέστε τὸ θά-
νατον διὸ γηνακῶν καὶ ἐνός νέου, ὃ διπόδιον είλε ἐγκα-
τελεῖσθαι τὴν φιλη του...

Η ἀνάεροις τόσα, καθὼς βλέπετε, βροῦνται στο δύνατον θεού, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἔξαρσιθων τὴν αἵτια τοῦ θανάτου αὐτῶν τῶν τριῶν προσώπων καὶ πειθαρίσθη μόνο στὴ μῆνι τοῦ «καιγαμένου» ἐκτόσον τοῦ Αγού Ζανίν.

Τὸ περίεργον εἶνε δὴ ἀπὸ τῆς στυγανῆς πού ὁ μάστυνός μως ἔβηγαλε τῇ βειλόνᾳ ἀπὸ τὸ στήθος τῆς κούπιστος πομπούσταν τὸν τραχύναν ἐπέτορο, οἱ πόνοι τῶν ἑπακανάδων μέσων ωὐδὲ 'Ανρῷ Ζαύνῃ γίγνεται πάλι κατὰ διώτας ***

Tὰ ἀρχεῖα τῆς παιδείας ἔστιν Ἀστυνομίας εἶναι γενική

Τα μέρη της παριστήνεις Απτυνωμάς είναι γεναντά
άπο παρδούμενης θυνθετέος ποδός άρχιζουν από τὸν σποτερό^ν
νό Μεσώπων καὶ συνεχίζονται ἀξέων καὶ στὴν ἐποχὴν
μαζ. Ἀπὸ ἔνα τέτοιο Ιστορικῷ Ἐγγραφοῦ βλέποντες δῆτα
τὴν ἐποχὴν ποὺ ἐβασίλευε στὴ Γαλιλίᾳ ὁ Λουδοβίκος Χ^ος
συνειλήφθη μὰ μέρα ὡς καταστοτῆς δὲ Ἀγγρεξοράδη^ν
ντὲ Μαρινύ, ὃ θησαυροφύλλαξ τοι. Οὐ βασιλεὺς δὲν εἶ
χε σκοτῶ τὸν τιμωρηθεὶστατοτῆρα, γιατὶ ἔτρεψε γε
αὐτὸν ἔνα εἰδός παθολογικῆς ἀδυναμίας. Σὲ λίγο
μιας ἅμαθε ἀπὸ τοὺς ἐκθύοντος τοῦ Ἀγγρεξοράδη τὲ Μα-
ρινύ, ὅτι ἔνας τοφεοερός νεκρομάντης, ἀπεισώντας
στὶς προτοτετὲς τῆς γυναίκας καὶ τὴν ἀδελφήτην τοῦ
απτυνεῖ μερικὲς κχώνες κοπιλές πον παρίστανταν μὲ καταπληκτικὴν
μοιότητα τὸν βασιλέα, τὸν κώνιτα Σάγρον τὲ Βασιλῶν^ν καὶ ἄλλους μα-

γάνους αιδέντας, γὰρ νῦ πεπίχουν μὲ μάγια τὴν ἀτέλεινθόωσι το φυλακουμένουν' Ἀγρειρόπατα καὶ νῦ ἐπιδικηφύνουν· δῆλον τούτον ἔνθρον τούτους.

'Η κέροις ἔκειναι κοιλαῖς ήσαν φτιαγμένες μὲ τέτοιο τρόπῳ, ὥστα ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ εἶχαν γίνει τὰ μάγια δὲ βασιλεὺς Λουδόβικος Σ ὁ κάμης Σάρλ οὐτε Βαλουά καὶ οὐδὲ ἄλλοι αἰθέντες θ' ἀρχίζαν ν' ἀδι- νατίζονται, νῦ λικόνον καὶ νῦ ἕξεράνωνται', καταδικασμένοι σ' ἔνα ἀγό καὶ βέβαιο θάνατο...

Τέτοια ἔγγραφα είνε πολύνομθα στ' ἀρχεῖα τῆς παροινῆς ἀστονάμας. Ἀπό τις ἴντοθέουσις διως τῶν «εὐερέων» χρόνων, διὸ εἰ ἔκεινες ποὺ πέτει νὰ κινήσουν ιδιαιτέρως τὴν προσοχὴ μας.

Τὸ 1913 ὁ διευθυντής τῆς ἀστονομίας Ἐννίον τρομοκρατήθηκε ἀπὸ μιά παρόμια ἵπτεσι ἐγκληματικού «ἀνθυπεμά». Μιὰ ἡμέρα τάξης ἤργανα τοι ἀνακτήσαν μαζί ἀπέλαυνον δράγμανοι, ἀποτελουμένη ἀπὸ 13 «ἄνθετα» που συμπεντρωνόντουσαν κάθε Σάββατο τὰ μεσαίγατα στὸ ἄνθεγιο ἐνὸς σπιτοῦ τῆς σπλατείας Μοναρχῶν. Ἐγένετο τὸ ἄνθεγιο ἦταν τὸ ἀντρό του ἀρρεγγοῦ τους, ἐνὸς μάγου, ὃ ὑπὸντος εἶχε φτιάξει

Tò «Κάρφωμα»
(Μεσαιωνική γκραφούρα)

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΚΑΙ ΓΝΩΣΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ

Πρέπει να ξέρει κανείς να σωταίνη, ότας πρέπει να ξέρει και νά μαλά. Στάνια μετανούντει κανείς έπειδη μάλησε λίγο, ένω ποιν μετανούντει έπειδη μάλησε πολύ.

(Δ ἀ Μ π ρ υ γ ι ε ρ)

—Είσαι πώριμος τών λόγων σου, ένόσφ δὲν τοὺς ἔχεις προφέρει. Καὶ γίνεσαι σκλήρως τών λόγων σου ἀτ̄ τὴ στιγμὴν ποιὶ σοῦ ξεφύγοντα.

(Α ῥ α β ι κ η π α ο ο ι μ ι α)

—Νά μιλᾶς λίγο καὶ γ' ἀκούς πολύ. Νά ξυνῆς τρεῖς φορὲς τὰ λόγια ποὺ δύν της καὶ ἐφτά φορὲς ἔκεινα ποὺ νά γράψῃς. (Βινέ)

—Οταν μιλᾶς γ' ἀνθρώπους ποὺ ἀπονιάζουν, λέγε παῖδα γι' αὐτούς. Κύ ἀν τυχόν δὲν έχουν καμιανά ἀρετὴ γιά νά τοὺς ἑτανίσεις, τότε καλύπτεις νά σωταίνης. (P ο ν σ ω)

—Τά ἐπαγειρόματα ποὺ τὰ λέει κανείς μὲ ηρεμο καὶ γιλόκ τόν. είνε τὰ πιό πειστάς ἀτ̄ διά. (B ο λ τ α ι ο σ ι)

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΥΕΡΓΕΣΙΕΣ

Ἐπεινός πού ἔκανε τήν καλωσύνη πρέπει νά σωταίνη και μόνο ἐπεινός ποιν τήν δέχτηρε πρέπει νά μιλάν.

(Ι σ π α ν ι κ ὅ γ γ ω μ ι κ ὅ)

—Οταν παραπονεῖσαι διτοι οἱ ἄνθρωποι είνε ἀχάριστοι, σημαίνει διτο καλὸ τὸ κάνεις γιά τὸν ἑαυτό σου και δηρ γιά τὸν ἄλλους. Κι' διτοι παραπονεῖσαι διτοι μιὰ ἀγωνιστρια σου πήγε χαμένη, σημαίνει διτο δὲν τὴν ἔδωσες καλά. (Σ ε ν έ κ α σ)

—Τὸ καλὸ ποὺ ἔκανες χθές, δύν δημιουργήσῃ τὴν σημειρινή σου ευτύχια. (Ι γ δ ι κ ὅ γ γ ω μ ι κ ὅ)

—Καλύτερη είνε μιὰ μικρή καλή πράξης, παρὰ μιὰ μεγάλη καλή πράξης. (Ο λ ή α ν δ ι κ ὅ γ γ ω μ ι κ ὅ)

ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

'Ο ἀριθμός τῶν φίλων σου δ' αἰξήση διτοι αἰξήση η περιουσία σου κι' δηναμισ σου, γιατί οι φίλοι σ' ἔκτιμονται ἀναλόγως τού καλού ποὺ μιτορεῖς νά τοὺς κάννες. (Σ ο π ε ν χ ά ο ν ο ε ρ)

—Μή δαγκίζεις ποτὲ σὲ φίλο. Διώσε τού δ, πι σου περισσεύει καὶ δηρ δύν θύ ξαναζειειστής. "Αν τὸν ἄπορος σηναγέσης, νά σου ἐπιστρέψῃ αὐτὸ ποὺ τούδωσες, ἔσπασες τὴ φιλία σας.

(Δ ε ο π ά ρ ν τ ι)

—Κάνε καλὸ στὸν ἔχθρο σου γιά νά γινη φίλος σου. Καὶ κάνε καλὸ στὸ φίλο σου γιά νά διατηρήσῃς τὴ φιλία του. (Α ο ν κ ι α ν δ ο)

—Οταν βλέπεις ἔναν ἀνθρώπο γιανον και τοῦ δίνεις ἔνα φόρεμα γιά νά ντυθῇ, δην τοῦ μάλησης γιά τὸ φόρεμα αὐτό, είνε σάν νά τὸν ξαναγράδηνης. (Κ ι ν έ ζ ι κ ο γ γ ω μ ι κ ὅ)

είνεσαι μικρές κέρινες κούκλες ποὺ παρίστανταν τίς μεγαλείτερες προσωπούτητες τῆς Πολιτικῆς ἔσκεινής τῆς ἑτοκής. 'Ο σκοτός λιοπόν, τῆς μιστικῆς δογματιστῶν των 13 ἡταν δολοφόνια μ' αἰτὸν τὸν μιστριώδη τράπο διώλων τὸν ἔξεχόντων Γάλλων πολιτικῶν... 'Ο διευθυντής τῆς αστυνομίας ὑστόστησε στάθμης πολὺ τυχερός, γιατὶ ἀτὸ δινανάρωμα γρόματα ἀνακάλυψεν αὐτὸν τὴν σινωμασίαν και κατώθισθε νά δινανάρωμα τοὺς παρίσκεντονς καύστερες, οι διτοι διναντράστηραν νά διμολυγήσουν τὶς ἀγριλαματικές προθεσίες των. Κύ δηλοι τοὺς κλείστηραν τότε στὶς φιλακές τῆς Μπουέστρο...

'Η δέντρο, τώρα, ίστασει, ποὺ ἀξίζει, μαὶ τὴν ἀλήθεια, νά τὴν ἀναφέρη κανείς, είνε τὰ κατατύπεια πειράματα μαγείας και ἐκαρφάματος ποὺ είχε κάνει στὰ γραφεία τῆς παρισινῆς 'Αστυνομίας ἔνας «επιστήμων» μάγος, δ Ρομπέρ Ροκάς, γιά ν' ἀποδειξή ὡς ἀληθινά τὰ μιστριώδη ἔχλιματα ποὺ προκαλούνται με τὰ μάγια και μὲ τὸ «άνθοτεμάνι». "Οχι μόνο λιοπότις ἀπέδειξε μὲ τὰ πειράματα τού διτοι ἔνας μάγος μὲ τὴ βοήθεια μᾶς κέρινης κούκλας μιτορεῖ νά δολοφονήσῃ σηναγέσης, ἀλλὰ ἔκανε και κάπι τὸ κατατύπεια. Φωτογράφησες ἔναν κομιστόν και κατώθισθε νά ποτιστὴ τὴ φωτογραφική πολάρα μὲ τὸ «ξωκόνδρον ρευστόν» του. "Επειτα, κάθησε φορά ποὺ τριπούσε μὲ μιὰ καφέντια αὐτὴν τὴν πλάκα σ' ἔνα σημεῖο, φωτογραφικούντος ἔνοιωσε στὸ διόλο ἀκριβῶς μέρος τοῦ σώματος του ἔνα διδυκόρο τρόπημα ἀτὸ καρφίτσα.. "Οταν μάλιστα δ Ρομπέρ Ροκάς γραντζούντοσ διδοτοις φορὲς τὴ μαγική πλάκα στὸ μέρος ποιν ἡταν τὸ χέρι τοῦ φωτογραφικούντον, ἔκεινος ἔβγαλε μᾶς σπαστική καρανή πόνοι κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του. "Οταν συνήισε, δηλοι δησι είχαν παρακολουθήσει τὰ πειράματα, διεπιστωσαν μὲ κατάληξη δητοι κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδεμιδά τὸ χεριοῦ του είχε τρεῖς κόκκινες γνωστήσουντες...

Μ' αὐτὰ τὰ πειράματα, δ Ρομπέρ Ροκάς ἀπέδειξε λιοπότις δητοι τὸ «άνθοτεμάνι» και τὰ μάγια, δην γίνονται ἀπὸ ἀνθρώπους προκαλούντον με μιστριώδεις κι' ἀνεξήγητες ίκανότητες, μιτορούν γά επισάσσουν και νά ἐπιφέρουν τὸν δάναντο...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

· 'Ο ξαναγάρφεις κι' ἐγιατρές. Μιχ μικρή κι' ἐπιτυχής ἐκδικησίς. Η ιστορία ἔνες πειθαρτος τοῦ Πέτε. 'Ο Απόταλος κι' σι πρίγκηπες τῆς Πρωσσίας. 'Ο Μαϊκήνας, ἐ αύτειράτωρ κι' ὑπηρέτης, κλπ. κλπ.

· "Ενας Ἀμερικανός ξαναγάρφως, θέλοντας ν' ἀστειευθῇ, ἐκάλεσε μιὰ μέρα ἐπειγόντων ἔνα γνωστό του γιατρό και τοῦ είπε:

—Σέρετε, τὸ σκύλου μου ἀρρώστηρος ἀπὸ γήθες κι' ἐπειδὴ τὸ ἄγαπο πολύ, σκέφτηκα μονά καίσεων ἐναντίον πολυταράτο νά κατέστηται τοῦ πολυταράτο.

· 'Ο γιατρός, ὁ ἀπόλος δην ἤταν καθαίσκον πτηνάτορος, δέν πειράζητης ἀπὸ τὴ καρτέρη αὐτή ἀστειότητα, ἀλλά ἔξεισε μὲ προσοχή τὸ σκύλου του.

· "Επειτα ἀπὸ δέκα μέρες, ὁ ξαναγάρφως λέβανε ἔνα τηλέγραφο νά καλέσει την παρασκήνηστον ποιητήν του, τὸ Βέργαρο. Πάσην πειθαρτοριστικό:

· Κάπακλο δ ξαναγάρφως!

· "Απὸ τὰ ποιλάκια ἀνέδοτα τῆς ποιητάρης και ἀλητικής ξωῆς του μεγάλου Ἀμερικανού ποιητοῦ 'Εδγαρ Πόλε, παίρνοντα τοῦ παρασκάτω ποιητοῦ είπε τὸ πολύτηρον ποιητικό:

· Μια καλοκαιρινὴ ξεστὴ βραδειά, ἔνας νέος ώχρος, μὲ πλιάν μετωπο, μιτρά τρεξιμάνοντας σὲ ένα πανδοκίαι και ζήτησε κρασί και δωμάτιο. 'Ο ἀπηρέτης ποιητὸν πειρατήρικα, ἐλάχιστες λέξεις μπορεῖς νά τού πειρατήρικα. Τοῦ ξεραρδίριστος μέσα σ' ἔνα μικρὸ δωμάτιο, στὸ ἀπόιο ὁ μεγάλος ποιητής συνηγήζει νά πογγάφῃ τὸ ξύγαρο του.

· Την ἄλλη μέρα, κι' ἀφοῦ ή θρά είχε προκωλήσει αφετά, ὁ ξενιδόνος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ἀλλά δέν έλαβε καμιανά ἀπάντηση.

· Αναγκάστηκε τότε νά στάσῃ τὴν κλειδαριά και μπαίνοντας μέσα, βρήκε τὸ δωμάτιο ἀδειανό.

· 'Ο ξένος είχε φύγει ἀπὸ τὸ παράθυρο, γιατὶ δέν είχε φαινεται, νά πάρησθω.

· Επάν τοῦ πρατεΐδη, κοντά στὴν πόρτα τοῦ ποιητοῦ ποιητοῦ ποιητοῦ, δην κρασιού, βρήκονταν ἔνα χειρόγραφο ποιητικό ποιητοῦ στὸ τέλος τοῦ ὅποιον ήταν γραμμένα τὰ τρία γράμματα: Ε. Α. Π. ('Εδγαρ Αλέξανδρος), με τὰ ὅποια δην μεγάλος ποιητής συνηγήζει νά πογγάφῃ τὸ ξύγαρο του.

· Ο ξενιδόνος, ἀνθρώπος αγαθός, φύλαξε τὸ χειρόγραφο ἔκεινο, εἰς ἀνάμνησην τοῦ παραδόσου ποιητικού:

· Τὸ ποίημα ἀπὸ διεισενει τὸ βοήκε μέσα σὲ μιὰ κασέλια —πατρικὴ τοῦ κλειδωναία— και τὸ ποώλησε σ' ἔναν ἐδούλη τῆς Φύλαδειρείας ἀντὶ ἀδροτάτης ἀμοιβής.

· Η τραγαδία τοῦ Βολταίρου «Η διασωτείσα Ιερουσαλήμ», ἐταχθειρε γιά πρώτη φορά στὰ ἀνάτολα τοῦ Πότσδαμ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς οἰκουμενίας τῆς Πρωσσίας, δην δίδιος ὁ συγγραφεὺς ἐφιλοξενεῖτο στὴν αὐλὴ τοῦ Μεγάλου Φερδερίκου. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δικαιολίες οι στρατέων τῶν ἀναπτόφων, πον ὑπεδύνοντας φρόντισην, δὲν τὰ κατέφερναν καθάλου καλά.

· Τότε δηλαδάρος, δ ὅποιος ὑπεδύνει τὸν Κικερώνα, ξεχιώνωσε στὸ διπό του δητι είχε ἐπειρός του Γερμανούς πρίγκηπες, ἐφράνε μὲ τὸ αἴσθημα ἔκεινο τῆς Φύλαδειρείας:

· —Νά πάρη η δργή... ***

· Σ' ἔνα σημιτόσιο, δ αύτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Αὔγουστος ἐρωτοτροπούσις ἀγριώς μὲ τὴ σύζυγο τοῦ Μαϊκήνα, δ ὅποιος, σὰν γηήσιος αὐλοκόλαξ, ἔκανε τὸν κομιστόν, γιά νά..., διευκολύνῃ τὸν κίνδιο του.

· "Ενας ιντρέτης τότε, ἐταφειλούμενος τῆς εύκαιριας, ἀρχισε νά παίρνῃ τὰ ἐκλεκτὰ κρασία ποιητική δητι είχε διπάλια τοῦ Μαϊκήνας και νά πάνη.

· 'Ο αὐλοκόλαξ δημως, δ ὅποιος τὸν παρακολουθοῦσε ἀνάμεσα στὰ μισθολειστα βιλέφαρο τοῦ, δὲν μιτόρεσε νά κρατηθῇ ὡς τὸ τέλος τοῦ φανατικού:

· —"Αθλει, νομίζεις πάξ δὲν σὲ βλέπω;

· —Μά... μά... ἀφοῦ κομιστός! τραπάνει σὲ δητιστής.

· —"Αν κομιστά, ἀπάντησες δ Μαϊκήνας, κομιστά μόνο γιά τὸν αὐτοκράτορα κι' δηρ γιά τὰ μούτρα σου!...

